

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 60 0 Пс 026030 18 Рев
Бања Лука, 31.05.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Т. Ф. к. о. д.о.о. - у стечају, Т., кога заступа пуномоћник Г. Н., адвокат из Д., против туженог Е. С. д.о.о. Т., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 60 0 Пс 026030 17 Пж од 15.01.2018. године, на сједници одржаној дана 31.05.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом због пропуштања Окружног привредног суда у Добоју број 60 0 Пс 026030 17 Пс од 18.10.2017. године усвојен је тужбени захтјев тужитеља и тужени је обавезан да тужитељу, на име дуга по основу кориштења пословног простора под закупом, исплати износ од 51.337,00 КМ, те на име дуга због неплаћене електричне енергије коју је користио у том пословном објекту, износ од 7.777,48 КМ, са законском затезном каматом, почев од 01.11.2016. године па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 2.523,75 КМ.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 60 0 Пс 026030 17 Пж од 15.01.2018. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијени су захтјеви тужитеља и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се „поништи оспоравана пресуда и врати поступак другостепеном суду на поновно одлучивање“.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Према стању списка предмета, тужитељ је дана 12.09.2017. године Окружном привредном суду поднио тужбу против туженог, ради исплате дуга. Захтјевом из тужбе је затражио да се тужени обавезе да му, на име закупнине за пословни простор тужитеља, исплати износ од 51.337,00 КМ и на име потрошене електричне енергије износ од 7.777,48 КМ. Тужитељ је у тужби предложио, уколико тужени не достави

писмени одговор на тужбу, да суд донесе пресуду због пропуштања. Предметна тужба је туженом достављена на одговор дана 12.09.2017. године, али тужени у законском року није дао одговор на тужбу.

Код наведеног, те налазећи да тужбени захтјев није очигледно неутемељен, првостепени суд је закључио да су испуњени законски услови за доношење пресуде због пропуштања, па је, позивом на одредбу члана 182. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), усвојио приједлог из тужбе и донио пресуду због пропуштања којом је захтјев тужитеља у цјелости усвојио.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је оцјенио правилним закључак првостепеног суда о испуњењу законских услова за доношење пресуде због пропуштања. При томе, жалбене наводе туженог да доставља тужбу није извршена у складу са одредбом члана 351. став 1. ЗПП, другостепени суд је оцјенио неоснованим. Сагласно томе, жалбу туженог је одбио и првостепену пресуду потврдио.

Супротно ревизионим наводима, нижестепени судови су правилно закључили да су у конкретном случају испуњени услови прописани одредбом члана 182. ЗПП за доношење предложене пресуде због пропуштања. Према наведеној законској одредби, да би суд могао донијети пресуду због пропуштања којом се тужбени захтјев прихвата, потребно је кумулативно испуњење услова: да је тужитељ предложио доношење пресуде због пропуштања; да је суд обавјестио туженог о посљедицама пропуштања доставе одговора на тужбу у одређеном року; да је тужба туженом уредно достављена и да тужбени захтјев није очигледно неутемељен.

У овој правној ствари тужитељ је у тужби ставио приједлог за доношење пресуде због пропуштања, суд је уредно (према доставници у спису првостепеног суда) доставио туженом тужбу на одговор, уз поднесак којим је тужени упозорен о прописаном року за достављање одговора и о посљедицама пропуштања достављања одговора на тужбу (члан 69. и 70. ЗПП), али тужени у законском року није доставио одговор на тужбу. Захтјев тужитеља (како су то правилно закључили и нижестепени судови) није очигледно неутемељен, јер није очигледно противан чињеницама наведеним у тужби, нити су чињенице на којима је утемељен тужбени захтјев у очигледној супротности са доказима које је тужитељ предложио (уговор о закупу, са анексом уговора, налаз и мишљење вјештака грађевинске струке, информација од 17.07.2017. године и допис тужитеља од 05.01.2017. године, са слушање стечајног управника), те нису у супротности ни са чињеницама које су општепознате.

Према томе, за доношење пресуде због пропуштања првостепени суд је имао упориште у одредбама ЗПП, који закон је предвидио могућност доношења овакве пресуде у циљу јачања процесне дисциплине странака и убрзања поступка. Како се тужени није користио правом, из истог закона, да се очитује на тужбу тужитеља, то нема мјеста ревизионим наводима да је у конкретном случају дошло до повреде начела равноправности. Нису основани ни ревизиони наводи да је предметна тужба неуредна и да је исту суд требао вратити на уређење, јер иста садржи елементе прописане одредбом члана 53. ЗПП. Уосталом, да се тужени користио наведеним правом, могао је у одговору на тужбу истаћи и приговор неуредности предметне тужбе, што је исти пропустио.

Код утврђења да је тужба тужитеља уредно уручена туженом, небитан је закључак другостепеног суда - да је исто лице потписало пријем тужбе и пријем пресуде због пропуштања, па су без утицаја ревизиони наводи којима се истиче да непосредним опажањем, безведеног вјештачења, другостепени суд такав закључак није могао извести.

Из датих разлога, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић